

عنوان مقاله:

نقش مربی در تربیت بر اساس مبانی ملاصدرا

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش در مسائل تعلیم و تربیت اسلامی، دوره 27، شماره 45 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

محمد رحمانی گورجی - دانشجوی حکمت متعالیه دانشگاه خوارزمی و طلبه درس خارج فقه و اصول حوزه علمیه قم

عباس شیخ شعاعی - استادیار دانشگاه خوارزمی

خلاصه مقاله:

یکی از فراتحلیل‌هایی که در خصوص نظامات مختلف تعلیم و تربیتی مطرح می‌شود، مربی محور یا متری محور بودن آنهاست. لذا پرسش اصلی ما در این پژوهش، بررسی امکان یا عدم امکان تربیت انسان بدون لحاظ مربی و یا میزان تاثیر و نقش مربی در تربیت انسان بوده است. اهمیت این موضوع از آنجاست که مسئله مربی محوری در بسیاری از الگوهای تربیتی انقلاب اسلامی از چالش‌های جدی محسوب می‌شود. در این پژوهش برآن بوده ایم تا با استفاده از دیدگاه‌های ملاصدرا در حکمت متعالیه تربیت انسان و الزامات این دیدگاه، نظر خود را در خصوص متری یا مربی محور بودن تربیت اسلامی ارائه دهیم. در پایان، پس از گردآوری اطلاعات و با بررسی آثار صدرالمتالهین و شارحان معاصر به روش کتابخانه‌ای و تحلیل آن براساس روش استنتاجی که از طریق سه روش برهانی بدان دست یافتیم، این است که براساس مبانی حکمت متعالیه، نظام تربیتی انسان گرایش به متری محوری داشته و مربی، شرط لازم تربیت نمی‌باشد، گرچه نقش تسهیل‌گری و بسترسازی وی نفی نمی‌شود. این رهیافت ما را بر آن می‌دارد تا انحصار الگوهای تربیتی در سبک‌های مربی محور را از بین برده و در کنار آن به سراغ سایر الگوهای تربیتی برویم.

کلمات کلیدی:

حکمت متعالیه، تربیت، مربی محوری، عرفان، وحدت شخصیه، ملاصدرا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1008959>

